

המקור בנים

בס"ד גליון כ' פרשת תצוה ה'תשע"ט

גליון שבעי להניכי הישיבות בני התורה המקורנים לאורו של רבינו"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

מאמר בפנימיות הפרשה, משרשי הדברים עד לעובדא ולמעשה

הדשרני קרבתי

תצוה – מצוה הרצון

מאמר זה נכתב בדרך לאומן, במסגרת נסיעת 'המקורבים לרבנו הקדוש!'
פרשת תצוה היא המשך לפרשת תרומה, ששניהם יחד עוסקים בעניין המשכן, ובזה הם המשך והשלמה לכל סדר יציאת מצרים וקבלת התורה שבחומש שמות, כפי שהתבאר במאמר הקודם [פרשת תרומה]. ובשנה מעוברת, חותמים בפרשה זו את סדר השוכבי"ם.

פרשת תרומה עוסקת בכלי המשכן, ופרשת תצוה בבגדי כהונה ובקדושת הכהונה. ועניין זה צריך הבנה, מפני מה נתייחד שבט אחד להיות 'כהנים', ומדוע לא יהיו כולם שוים, כמו כן צריך להבין מהות בגדי הכהונה, ואיך כל זה שייך למהות עניין המשכן.

בפרשה זו לא נזכר שמו של משה רבינו. ואמנם יש עוד פרשיות שבהם אינו מוזכר [כגון עקב, ואתחנן, שופטים וכיוצא] וזאת משום שהוא 'המדבר' שם, אבל בפרשה זו שהוא 'המדובר' ולא המדבר, היה מן הראוי שיהיה כתוב שמו. והמעט הידוע מבואר בדברי הוזהר הקדוש, שהוא מחמת שאמר 'מחני נא', ונתקיים בו בפרשה אחת בתורה, ובפרשה זו הל' הסתלקותו ככל שנה. וגם דבר זה אומר דרשני, מה עניין 'העונש' הזה ועל מה.

התמיהות בפרשה

א. 'זאתה תצוה' – מה ההדגשה 'אתה', שלא נכתב עד הנה בשום ציווי ממלאכת המשכן, ומהו תוספת ה', שהוא כביכול 'מוסיף' על עניין ראשון.

ב. מה עניין פרשת הדלקת המנורה לכאן, והלא אין עוסקים עדיין בעבודת המשכן אלא בהכנתה. ומצות הדלקת המנורה מופיע בסדר הקרבנות בפרשת אמור יחד עם מצות לחם הפנים, ואם כן מה עניינו לכאן בסמוך לסדר 'מלאכת המשכן' [וכן בפרשת בהעלותך סמוך לסדר קרבנות הנשיאים].

ג. 'זאלה הבגדים אשר יעשו' – ואילו כשמפרט את הבגדים אינו מפרט את כולם אלא רק ששה, למעט הציץ והמכנסיים. וצריך להבין מפני מה נשמטו אלו מהכלל.

ד. צריך להבין את גודל החומרא שיש בבגדי כהונה, שכל שינוי קטן בהם מחייב מיתה, אם הוסיף בגדים או הוסיף, ואם אינם לפי מדתו או שהתלכלכו מעט, ובגמרא יש צד שאפילו אם נכנס אויר בין בגדו לבשרו – מה שלא מצינו כדוגמתו בשום מצוה בתורה, ואיך זה עולה בקנה אחד עם כל ההתקרות שמבטא כל המשכן והקרבנות.

ה. צריך להבין עניין השמטת שמו של משה מפרשת תצוה, מה עניינו.

ביאור הפשט

א. בדברי הרמב"ן מבואר שדווקא בעניין שמן זית וך, נאמר 'זאתה תצוה'. כי בכל שאר הציוויים, היה משה רבינו 'שליח' להעביר רצון ה' אל האחרים שיעשוהו, אבל בשמן זית שאי אפשר לאף אחד לעשותו, אלא מי שיש לו יש לו, ומי שאין לו אין לו – נשארה המצוה אצל משה בעצמו שיביאווהו אלו.

ובדברי האור החיים הקדוש מבואר, שבפרשה זו נצטווה משה להעניק גדולה לאהרן, והיה בזה נסיון למשה שצריך לוותר בעצמו על הגדולה הזאת וליתנה לאהרן, ולכן היה צריך שהוא בעצמו יעשה זאת, ומפני כך נכתב 'זאתה' תצוה. ובוה יש פתח מעט להבין מפני מה נתעלם שמו של משה, מגודל הביטול שהיה נצרך ממנו, וכפי שיתבאר.

ב. באור החיים הקדוש מבואר, שלא נמנו הציץ והמכנסיים בכלל הבגדים, כי הם אינם 'בגדי כהונה' ככל האחרים, אלא גבוה יותר או נמוך יותר; הציץ – גבוה יותר מהם, ומכנסיים – נמוך יותר, ונועד 'לכמות בשר ערוה'.

ביאור הפנימיות

על פי פנימיות, עניין הכהנים ובגדי הכהונה, ועניין עבודתם – הוא ה'למעשה' של קרבת ה' שהתגלה במשכן.

שהרי עניין המשכן, כפי שנתבאר במאמר הקודם – הוא לעשות יהוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, דהיינו לגלות איך הקב"ה שוכן כאן בתוך העולם, בתוך כל פרט ופרט בדומם צומח חי ומדבר, ובתוך כל מדה ומדה וכל מאורע ומאורע, כמו שכתוב 'ושכנתי בתוכם' לשון רבים – בתוך כל אחד ואחד ובתוך כל מצב ומצב.

אמנם, כפי שיש 'אמונה' ויש 'ביטחון', והביטחון הוא ה'למעשה' של האמונה. כך יש 'השראת השכינה' ויש את ה'למעשה' של זה, ועניין זה מתבאר בפרשה זו, וכפי שיתבאר.

* * *

וביאור העניין כך הוא:

יש שתי מיני הנהגות של הקב"ה; יש הנהגה הנקראת 'זעיר אנפין', ויש הנהגה הנקראת 'אריך אנפין'. ההנהגה הראשונה מתאימה לפי הכלים והמדות של העולם הזה. והנהגה השנייה היא כביכול 'למעלה' מהכלים והכללים של העולם הזה.

העולם הזה מתנהג באופן מוגדר ו'מצומצם', לפי כללים מוגדרים ומחייבים. אדם אינו יכול בתוך עולם של 'גבול' להתנהג בהפקרות 'בלוי גבול', כי מי שהולך בעצימת עיניים נתקע בקיר, ומי שמנסה להאכיל את גופו יותר ממה שהוא יכול, או שלא לאכול ולהתלבש בכלל – לא יוכל להינצל מהתוצאות שיחזרו לעומתו.

כך זה בעולם הגופני. וכך זה בעולם האנושי – יש מנהגים וגבולות אנושיים של בין אדם לחברו, שמי שאינו מגביל ומתאים עצמו לכך, 'נענש' אם ירצה או לא. ויש כמובן חוקים וגבולות מדיניים ומשפטיים, שמי שאינו מתאים עצמו אליהם – נקנס ונענש.

וכך הוא גם הנהגה של התורה. התורה מדברת לפי הכללים של העולם הזה, וכל הכללים הללו נבראו לפי התורה שהרי 'אמתכל באורייתא וברא עלמא', והתורה מגדירה בכירור מה הם הכללים של הטוב ומה הם הכללים של הרע,

והכללים הללו 'מהיבטים' את התוצאה של 'אם בחוקתי תלכו' או להיפך הם ושלום.

ואמנם אין זו הנהגה של 'דין', כפי שעלה במחשבה תהילה – שאז מיד היה נענש החוטא, כמו מי שדופק ראשו בקיר שהתוצאה היא מיד... אלא הנהגה של 'רחמים', שיש המתנה בין החטא לבין העונש, ויש אפשרות של תיקון ועוד, אבל עדיין הנהגה זו היא הנהגה של 'משפט'.

אמנם יש הנהגה שהיא 'למעלה' מהעולם, ואינה משועבדת בכלל לכללים ולהגדרות של העולם הזה, אלא היא הנהגה של אהבה ושל רחמנות בלי גבול ובלי שיעור, לא לפי הכללים ולא לפי הכללים. אמנם צריך להבין מה עניין ההנהגה הזאת, למה זה מיועד, ואיך זוכים לזה.

* * *

והתשובה היא, שההנהגה האמיתית של השם יתברך היא דווקא ההנהגה העליונה, והתפקיד שלנו הוא 'לגלות' את ההנהגה הזאת, ולהמשיך אותה לתוך העולם הזה. אך אי אפשר להגיע לזה ולפעול זאת – רק על ידי הנהגת 'המשפט' של העולם הזה. וזאת בשני אופנים שהם שני שלבים.

השם יתברך ברא את העולם הזה, עם כל הכלים והכללים הללו, משום שרק על ידי כך אפשר להשיגו, וכפי שנתבאר בפרשת תרומה, ולכן אי אפשר לדלג ולהתחיל בלי הגבולות והכללים של העולם הזה, דהיינו הכללים של התורה ושל 'המשפט' שהם ההנהגה של 'זעיר אנפין'.

אמנם דווקא מתוכם, מגלה האדם כמה הוא זקוק לרחמים, כי העולם הזה הוא מקום כל כך קשה מר ומנוכר, והכללים הנוקשים שבו כל כך אכזריים – שאי אפשר להתמודד עמו, וכך גם בקיום התורה – שכוות הגוף והיצר נוקשים כל כך, שבאמת אי אפשר לעמוד כנגדם, כמו שאמרו חז"ל 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו, ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לז', זאת אומרת שבכוות עצמו אי אפשר להתמודד כלל עם העולם, לא בגשמיות ולא ברוחניות.

וכשאדם תופס את המצב האמיתי שלו, כמה הוא מסכן ומסוכן, וכמה הוא סובל ומיוסר – הוא מבין שהוא זקוק לרחמים, ואז הוא פונה לכיוון מעלה 'ומזמין' את הרחמים האלו, וזה הצעד הראשון בדרך להשגת הנהגתו האמיתית של השם, והפעולה הזאת נקראת 'ביטול', כביכול אדם מרים ידיים ואומר 'אני לא מסתדר'.

את הפעולה הזאת טבע השם יתברך אפילו בגשמיות, שכשאדם מתייסר הוא עוצם עיניו, כאומר: 'אין כאן עולם, אני מהפש משהו אחר' וזה פעולה של בריחה מהייסורים, על ידי ביטול. וזו עצה טובה בכל מצב של התמודדות קשה, שהאדם יבטל עצמו לגמרי, כביטול מוחלט של הראיה והשמיעה והמחשבה, ובוה הוא מבטל מעצמו את השליטה של העולם הזה (ליקוטי מוהר"ן סה, ועוד מקומות).

אמנם אי אפשר להישאר במצב זה, כי כל עוד האדם בעולם הזה אינו יכול להתבטל לגמרי אלא רק לזמן מה, ולאחר מכן צריך לשוב 'אל המציאות', ואז לא די שהוא חוזר אל הייסורים, אלא הם מתגברים עוד יותר, מחמת שהתחיל

להילחם עמם. ואז, צריך לקחת את 'הרחמים' שהשיג בעת הביטול – ולהאיר אותם 'לתוך' הכלים והכללים של העולם.

אף שבאמת הרחמים האלו הם 'למעלה' מן העולם, ואי אפשר 'להלביש' אותם לתוך כלים וכללים, אבל יכולים להמשיך 'הארה' משם, שנותנת לו 'דעת' ומבט אחר על הכלים והכללים הללו, שהם לא 'סוף הסיפור' אלא יש משהו מעבר לזה, וממילא הם אינם כל כך מאיימים ונוקשים, אלא בסך הכל 'כלים' כדי להשתמש בהם.

* * *

מי שעוסק באמת בעבודה זו – להאיר את הרחמים הגבוהים הללו לתוך העולם, הם הצדיקים הגדולים, שהם זכו לביטול באמת, לזכך ולבטל את שליטת הגוף והצמצום של העולם, והם השיגו באמת את רחמי השם. והראשון שבהם היה משה רבינו, שביטל עצמו במסירות נפש ואמר 'מהני נא', והקב"ה 'קיבל' את בקשתו וביטלו, והוא נכלל בהנהגה העליונה והמשיך את הרחמים האלו לתוך העולם, ולכן גם הסתלקותו היה בשבת קודש בזמן המנחה, שאז מאירים הרחמים הגדולים האלו – הנקראים 'מצח הרצון'.

והרחמים האלו מתגלים במשכן, על ידי עבודת הכהנים. כי הכהן מרמוז על הנהגת הימין והחסד, שהוא תנועה של אהבה והתפשטות ללא גבול, והם מאירים זאת בתוך המשכן לתוך נשמות ישראל – מכוונו של משה. ולכן בפרשה זו לא נזכר שמו של משה, מחמת שכדי להמשיך את הרחמים האלו היה נצרך לבטל עצמו לגמרי.

ובתחילת הפרשה נצטוו על מצות המנורה, שכל עניינה אינה 'להאיר' במושג של אור שבעולם הזה, שהרי 'זכי לאורה הוא צריך', אלא כל מהותה 'לגלות' שהשיגה שורה בישראל – דהיינו 'רעוא דרעיון' שהשם יתברך רוצה בנו ויהי מה. ולכן היה צריך בדווקא שמן זית זך, בלי שמרים כלל, דהיינו בלי גבולות ובלי צמצומים, אלא הארה זכה ונקיה של רחמים, ובמצוה הזאת נאמר דווקא 'זאתה תצוה' כי רק משה רבינו יכול להמשיך הארה זו ונכתב בתוספת ו', כי זה המשך של כל ענייניו של המשכן שנכתב עד כאן.

ואז נכתב בגדי הכהונה, שמצד אחד הם המורים כל כך, דהיינו תוקף הדין והמשפט – שדווקא על ידי כך אנו מבינים כמה אנו צריכים לרחמים, ולאחר מכן צריכים להמשיך הארה מהרחמים האלו 'לתוך' הצמצום והמשפט ולכן גם השמן הוא על ידי 'כתישה' וכמבואר בזהר[...].

ושמונה בגדי הכהונה הם כנגד שמונה האותיות שבשמות הוי"ה ושם אדנות כשהם מתחברים יחד [שזה יהוד קב"ה ושכינתיה], שאז יש בהם 'בתחילה ו' בתחילתו, לרמוז על הכתר ועל המלכות כבוד 'אני ראשון ואני אחרון' – ולהמשיך הארת הכתר שהם הרחמים העליונים עד המלכות שהיא הדין והמשפט. ולכן הציץ שמרמוז על ה' הראשונה אינה 'בגד' כלל, אלא למעלה מזה, ונתון על מצח אהרן להמשיך הארת 'מצח הרצון', והמכנסים מרמוז על 'האחרונה', שהוא 'בגד' כפשוטו, וכיניהם יש שאר הבגדים, ואכמ"ל.

זכורות שיעורים ובתי-כנסת למקורבים!

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה חבורת חניכי הישיבות ב"ב	יום שני בשעה: 7:40 בערב	0548487317
בני ברק קרית הרצון	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קרית הרצון	שיעור התחזקות	נושא בפרישה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	חבורה ללימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387
קרית ספר	בית מדרש 'נצח ישראל'	תפילות שיעורים מלווה מלכה ועוד	רח' מסילת יוסף 34 (מאחורי 'בר כל')	

בשורה טובה תדען עצמם!!! אי"ה בקרוב בית מדרש חדש למקורבים בבני-ברק!!

עזרו לנו להגדיל את ההפצה!
ע"י תרומה כמכשיר 'קהילות' חפשו: 'עלמא' דאורייתא' תרמו וכתבו: עזרו 'המקורבים' תזכו למצוות!

השיעורים הקבועים לשבת תצוה ולשבועי כי תשא

יום	חודש אדר א'	הדף היומי מסכת חולין	משנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"ב	ליקוטי הלכות חלק 1	עמוד היומי בזה"ק זוהר חדש
ז	יא	פא	חזרה	כח.	כד	עו:
א	יב	פב	שנח, ב	ח:	כה	עז:
ב	יג	פג	שנח, ב-ג	כט.	כו	עז:
ג	יד	פד	שנח, ד-ז	כט:	כז	עח:
ד	טו	פה	שנח, ח-ט	ל.	כח	עח:
ה	טז	פו	שנח, י	ל:	כט	עט:
ו	יז	פז	חזרה	לא.	ל	עט:

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ב.

התורה הנלמדת: ליקוטי מוהר"ן, חלק א' תורה ב'.

על הפרשה ו' פנינים על פרשת השבוע

אהרן הוא בחינת משפט

הנה בסוף התורה מפרש רביז"ל שאהרן הוא בחי' משפט ומביא את הפסוק מפרשת השבוע בעניין החושן, וכלשונו 'אהרן בחי' משפט. כמ"ש (שמות כח) ונשא אהרן את משפט בני ישראל, והנה קודם לכן מבואר בתורה שהדרך לבוא למשפט הוא ע"י צדקה, ויל"ע אם יש שייכות בין הדברים.

והנה אין איתנו יודע עד מה ובוודאי דברי רביז"ל עמוקים מאוד מאוד, אבל כבר נתן לנו רביז"ל רשות לעיין בתורתו ולנסות לדמות מילתא למילתא וגילה לנו שהוא תיקון גדול אף אם לא נכוון לכוונתו האמיתית, וממילא בוודאי עלינו להתור ולחפש בזה כפי יכלתנו.

משפט הוא בחינת תיקון הממון

והנה משמעות העניין לכאן' שבחי' המשפט שייך לתיקון הממון, ועל כן הצדקה שהוא עיקר בחי' תיקון הממון (וכמבואר בליקו"מ סי' כט) הוא בחי' תיקון המשפט [וכן מתבאר מהמובא בשיש"ק בשם ר"א בר"נ שעניין תיקון המשפט הוא שמירת דיני הממונות, והובא לעיל בפר' משפטים, ומשמע שהוציא זאת מהמבואר בדברי רביז"ל שהמשפט הוא ע"י צדקה, דהיינו תיקון הממון, וממילא מתבאר שכל עניין תיקון הממון שייך לזה].

עיקר תיקון הממון הוא בבית המקדש

והנה הממון הוא בחי' כסף וזהב שהם בחי' גוונים עילאין (וכמבואר בליקו"מ סי' כח), וזה מה שבמשכן היה הרבה כסף וזהב כי שם הוא עיקר מקום התגלות הגוונים עילאין והכבוד דקדושה, ובאמת כל עיקר מה שהזהב בא לעולם הוא בשביל המשכן וכמובא במדרש (שמות רבה פרשת תרומה פרשה לה סימן א) והרבה בריות ברא הקדוש ב"ה בעולם ולא היה העולם ראוי להשתמש בהן והיו ראויין להגנוז ולא נגנוז מפני כבוד הקדוש ברוך הוא ואיזה זה זהב, א"ר אבהו טובה גדולה חלק הקדוש ברוך הוא לעולמו בזהב וכו', א"ר שמעון בן לקיש לא היה העולם ראוי להשתמש בזהב ולמה נברא בשביל המשכן ובשביל בית המקדש?

וזה ג"כ בחי' בגדי כהונה שהם בחינת 'לכבוד ולתפארת', ושם ג"כ היה הרבה זהב, בפרט בחושן ובאפוד, כי עיקר הכבוד דקדושה הוא בבית המקדש, ושם היה עיקר תיקון הממון דקדושה וכנ"ל שכל מציאות הממון שהוא זהב וכסף, הוא בשביל בית המקדש.

החושן הוא בחינת תיקון המשפט

ועל פי זה נפלא מאוד מה שדייקא אצל החושן שעשוי מזהב כתיב 'ונשא אהרן את משפט בני ישראל', כי בזה הוא עיקר תיקון המשפט דקדושה שהוא ע"י תיקון הממון וכנ"ל ויש להמתיק ולבאר עוד שעניין המשפט הוא עמודא דאמצעיתא שהוא בחי' תורה, והוא שייך גם בעצם

עניין תיקון הממון, כי צריך להיזהר לא ליטות לימין ולשמאל, היינו שלא לנטות אל הממון באופן ששוכח מהשי"ת ואין ממונו ממון דקדושה, אבל לעומת זאת יש להיזהר מנטייה להיפך לומר שאין שייך לקדש את הממון, וקדושה הוא רק ע"י פרישות מהעוה"ז, שזהו דרך העכו"ם כידוע, וגם בפרט זה יש קליפת עשו וישמעאל, כי עשו אינו מאמין כלל בקדושת החומר ואומר שקדושה הוא רק בפרישות מהעוה"ז לגמרי, ואילו ישמעאל אומר שאי"צ כלל לקדש את החומר והכל טוב, אבל דרך התורה היא דרך האמצע דייקא, לידע שצריך לקדש את החומר, אבל זה אפשרי, וזה מה שבמשכן והמקדש היה עשירות וממון דקדושה שבזה נתגלה שאדרבא שרש הממון והזהב וכסף הוא דייקא לצורך הקדושה, ועל כן הכהן גדול היה לו בגדים מזהב בכחי' לכבוד ולתפארת, זה בחי' קדושת הממון והעלאתו לשרשו בקדושה, וע"כ דייקא בחושן שהוא עשוי מזהב שהוא בחי' תיקון הממון שהוא עיקר הגשמיות, כתיב 'ונשא אהרן את משפט בני ישראל', כי בזה נתתקן בחי' משפט וזה עצמו מעורר רחמים וזכרון לבני ישראל, כי זה עיקר מעלתם מה שהם הולכים בדרך התורה וזוכים לתיקון המשפט.

חינוך המשכן הוא ע"י דיבורי תפילה

ובהמשך הפרשה מבואר עניין המילואים, והתחלת הפרשה הוא בלשון 'זה הדבר' וכו', ומצינו במדרש שדורשו לשון דיבורי תפילה, וזה מתוק מאוד על פי המבואר בדברי רביז"ל שעיקר בניין המשכן הוא ע"י התפילות, ועל כן עיקר חינוך המשכן הוא דייקא ע"י בחינת תפילות.

וז"ל המדרש (שמות רבה פרשה לה סימן ד) 'דבר אחר זה הדבר הה"ד (הושע יד) קחו עמכם דברים, זהו שאמר הכתוב (תהלים כו) ארחץ בנקיון כפי לשמיע בקול תודה, יכול אף להקריב פרים ואילים תלמוד לומר לשמיע בקול תודה, לפי שישראל אומרים רבון העולם הנשיאים חוטאים ומביאים קרבן ומתכפר להם, משיה חוטא ומביא קרבן ומתכפר לו, אנו אין לנו קרבן, אמר להם ואם כל עדת ישראל ישגו וגו' א"ל עניים אנו ואין לנו להביא קרבנות, א"ל דברים אני מבקש שנאמר קחו עמכם דברים ושבו אל ה' ואני מוחל על כל עונותיכם, ואין דברים אלא דברי תורה שנאמר (דברים א) אלה הדברים אשר דבר משה, אמרו לו אין אנו יודעים, אמר להם ככו והתפללו לפני ואני מקבל, אבותיכם כשנשתעבדו במצרים לא בתפלה פדיתי אותם שנאמר (שמות ב) ויאנהו בני ישראל מן העבודה ויזעקו, בימי יהושע לא בתפלה עשיתי להם נסים שנאמר (יהושע ז) ויקרע יהושע שמלותיו, ומה אמרתי לו נטה ככידון, בימי השופטים בכביה שמעתי צעקתם שנאמר (שופטים ז) ויהי כי זעקו בני ישראל אל ה', בימי שמואל לא בתפלה שמעתי להם שנאמר (שמואל א' ז) ויזעק שמואל אל ה' בעד ישראל ויענהו ה', וכן אנשי ירושלים אף על פי שהכעיסוני בשביל שבכו לפני רחמתי עליהם שנא' (ירמיה לא) כה אמר ה' רנו ליעקב שמחה וגו', הוי איני מבקש מכם לא זכחים ולא קרבנות אלא דברים שנאמר קחו עמכם דברים ושבו אל ה' עכ"ל. והוא נפלא מאוד שדייקא בעניין הנוכת המשכן נרמז העניין של תפילה כי זהו באמת יסוד בניין המשכן וכנ"ל.

עבודת היום ו' עניין פורים קטן על פי תורה זו

בפורים קטן מאיר הארת פורים בשלימות

א) הנה מוהרנ"ת (בהלכות נהלות הלכה ד מאות יא ואילך) מאריך מאוד לבאר עניין פורים על פי תורה זו, ומבאר באריכות שהמון הוא הקליפה המהלשת את לב האדם מלהתפלל, ומרדכי ואסתר הם הכנענתם,

ואחר כך מכאן גם את המצוות של פורים, והנה הארה זו בוודאי מאירה גם בפורים קטן שמאיר בו הארת בחי' פורים בשלימות כמובא, ונעתיק בזה כמה לשונות מדברי מוהרנ"ת, שמבואר בהם יסוד העניין של כח התפילה שמאיר בפורים, ואמנם אי אפשר להעתיק כל אריכות דבריו, אבל נעתיק בזה יסודות העניינים.

קליפת עמן עמלק מחלשת את לב האדם מלהתפלל

וז"ל שם (אות יא) 'וזה בחינת תקף הנגם של פורים שהוא מפלת המן עמלק שהוא גדול מכל הנפסים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. כי זה הפועל שנכנס בלב פמה אנשים למעות כאלו כל התפלות לריק הם ושלום, פשוטין שצויעין ומתפללים ומתהננים ימים ושנים ואינם נושעים פנ"ל, זה הפועל נמשך מביחינת קלפת המן עמלק שעל ידו עקר אריכות הגלות המר הזה שהוא גלות אדום, שהוא בחינת עמלק שהוא מזרע אדום.

כי עמלק הוא כלל כל הקלפות והפטרות אהרא והוא המסית והוא המקטרג והוא המחליש את הדעת מלהתחזק בתפלה, כי הוא בעצמו מסית את כל אחד מישראל במה שהוא מסיתו בתאות ובהרהורים ובמדות רעות רחמנא לצלן, ומחמת זה מתגבר הגלות הם ושלום, ועל ידי זה בעצמו הוא מחליש את הדעת מלהתחזק בתפלה מאחר שפוטעה אותם בדעתם הלא אתם רואים שאינכם פועלים כלל בתפלתכם הם ושלום, וכשמתרשלים בתפלה מתאריך הגלות יותר הם ושלום, וכל מה שמתאריך יותר הגלות מחליש הדעת מלהתפלל יותר ויותר וכן חוזרת הלילה הם ושלום הם ושלום.

ועל כן באמת מתאריך הגלות מאד עד שלא היה אפשר לצאת מהגלות הם ושלום על ידי רבוי תחבולותיו הרעים לולא ה' שהיה לנו שהוא בעצמו לוחם עמו בכל דור ודור, כמו שכתוב, מלחמה לה' בעמלק מדר דר. והוא ברחמי שולח לנו בכל דור ודור צדיקים נפלאים שבחמתם הנשגבה הם מכניסים בדעתנו לבלי לזאש עצמנו מן הרחמים בשום אופן ומכניסים בלבנו התחזקות נפלא להתחזק בתפלה תמיד יהיה איד שיהיה ועל ידי זה תבוא הגאולה במהרה.

וזה בחינת תקף הנגם של פורים, כי המן הרשע ימח שמו, הוא בחינת הקלפה שרצה להתגבר בסוף הגלות של כל לעבב הגאולה ולהחליש לב בני ישראל מלהרבות בתפלה מחמת שרואים שפכר עבר הזמן שהכביחו אותם לנאלם לסוף שבועים שנה ועדין לא נגאלו, וכו' כי המן עשה עצמו עבודה זרה שהוא הפך עבודת התפלה, שהוא בחינת אמונה, כי הוא בחינת פגם התפלה, הינו בחינת הקלפה שמחליש לב האדם מלהתחזק בתפלה על ידי שרואין אריכות הגלות שצויעים ואינם נושעים וכנ"ל. כי המן הוא מזרע עמלק ימח שמו, וזה עקר מלחמת עמלק בכל דור ודור, כי עקר אריכות הגלות על ידו וכנ"ל.

ובמהמשך (אות יב) כי בחינת קלפת המן עמלק רוצה להפיל שכחה בלב האדם כאלו עדין לא התחיל ה' ותברך להושיענו כלל הם ושלום. אחרי אשר באמת כבר ראינו בעינינו ישועות נוראות נסים ונפלאות עד אין חקר ואין מספר שעשה עמנו בכל דור עד היום הזה, כי הוציאנו ממצרים באותות נוראות במסות באותות ובמופתים וכו' ונתן לנו את התורה באותות נוראות וכו'. והושע כבש ארץ ישראל שלשים ואחד מלכים וכו'. וכל הנסים והישועות שבימי דוד ושלמה וכן בכל דור. אבל עמלק ימח שמו, רוצה להתגבר בכל פעם ולהחליש לב האדם כאלו עדין לא התחיל ה' ותברך להושיע כלל, ועל ידי זה בעצמו הוא מתגבר על ישראל גם בגשמיית ומאריך הגלות.

ואחר כך מאריך מאוד לבאר שזה בחי' ראשית גויים עמלק, שהוא כבוד דסטרא אחרא היפך הכבוד דקדושה שהוא בחי' התפילה כמבואר בפנים, ומסיים (באות טז) 'נמצא שקלפת המן עמלק הוא בחינת הקלפה

המחלשת ומרשלת לב האדם מלהתפלל מחמת שרואין אריכות הצרות והגלות רחמנא לצלן וכנ"ל שזהו בחינת סכרינין יבשתא הוא הנאמר בהתורה הנ"ל שסוכרים הם ושלום כאלו כל התפלות לריק הם ושלום, שזה הפועל נמשך מקלפת המן עמלק פנ"ל.

מרדכי ואסתר

ועל כן היה הכנעתו על ידי מרדכי ואסתר שהם בחינת כלל התפלות של הצדיק האמתי וכן נסת ישראל. כי מרדכי היהודי זה בחינת צדיק הדור שהוא בחינת משיח, שהוא בחינת ריח שהוא כלול מכל התפלות, כי כל מלחמתו וכל הכבישות שלו הם על ידי תפלה, כמבאר שם בהתורה הנ"ל. כי מרדכי הוא בחינת בשמים ראש מר דרור שתרגומו מרי דכניא, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה, הינו בחינת ראש ושרש של כל התפלות שהם בחינת ריח, בחינת משיח, כי הוא בחינת בשמים ראש מר דרור. וזהו בשמים ראש, ראש דיקא בחינת ראש ובכור שהוא עבודת התפלה פנ"ל, הפך בחינת ראשית גוים עמלק שהוא בחינת התרשלות מהתפלה כאלו עדין לא התחילו לפעל כלל, ומרדכי בחינת בשמים ראש וכו' שמחוק את לב כל אחד ואחד מישראל להתחיל בכל פעם מחדש להתחזק בתפלה, כי כבר פעלנו הרבה אף עדין אנו צריכין לפעל הרבה מאד עד שנגמור הכנין בשלמות בחינת בנין המשכן והחזיר ה' ותברך אלינו בבחינת פנים בפנים וכנ"ל.

ואסתר היא בחינת ננסת ישראל בחינת התפלות של כל אחד ואחד מישראל מה שמתפללין בתקף אריכות גלותם וצרתם בגוף ונפש, והיא נקראת אסתר על שם ההסתרה בחינת ואנכי הסתר אסתיר פני וכו', כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הינו שבעת אריכות הגלות נדמה כאלו ה' יתברך מסתיר פנים ממנו וכאלו התפלות הם לריק הם ושלום. אבל ננסת ישראל עם קדוש בחינת אסתר הם מחזקים את עצמם בתפלה תמיד אפילו בתקף ההסתרה שבתוך הסתרה, אפילו החלישי פח שבישראל שאין להם פח לסדר תפלתם כראוי עד שמתגברת עליהם מלכות הרשעה בחינת מלכות אחשוורוש בחינת ותלקח אסתר אל המלך אחשוורוש, גם אז הם מתגברים בתפלה תמיד.

וכל התחזקות בחינת אסתר לצעק תמיד לה' יתברך היה על ידי מרדכי המרמוזה על פה, כי מרדכי בחינת צדיק הדור עוסק תמיד ללמוד עם כלל ישראל בחינת אסתר שיתחזקו עצמן בתפלה תמיד אפילו בעת אריכות הגלות בכלל, ובפרט בגוף ונפש אפילו בתקף ההסתרה כמו שכתוב, ויהי אמן את הדסה היא אסתר בת דוד. כי אסתר נקראת הדסה על שם התפלות שעוסקים בהם תמיד שהם מעלין ריח טוב פתדם, כי גם התפלות של החלישי פח שבישראל שהם בבחינת אסתר בבחינת הסתרה גם הם מעלין ריח טוב לפניו יתברך על ידי הצדיק הדור בחינת מרדכי שאילו אנו מקשרין תפלתנו שהוא מעלה גם תפלתנו לפניו יתברך לריח ניהות, כי כל החיות והגדול של אסתר שהיא בחינת ננסת ישראל הוא על ידי הצדיק הדור שהוא בחינת משיח, כי הצדיק הוא מכניס בלב ישראל ומחזק לבם להתפלל תמיד והוא מקבל כל תפלתם שמקשרין אליו ומעלה אותם לפני ה' יתברך ובונה מהם קומת השכינה.

תוקף הנם של פורים

ועל ידי זה זכינו לתקף הנגם של פורים אשר כמוה לא נהיתה, ונקבעו ימי הפורים לדורות לעשות אותם ימי משתה ושמחה, כי זכו מרדכי ואסתר אז על ידי עצם קדשתם וגדלתם על ידי שהרבו בתפלה והכניסו בישראל לתרבות בתפלות וצעקות אפילו לאחר גזר דינם עד שבטלו הגזרה ונתהפך הדבר שתלו את המן וכו'. והיה להם גם נורא וישועה בזאת עד שזכו להמשיך הארה הזאת בכל דור ודור שגם בימי הגלות האחרון האריך המר הזה יאיר עלינו הארת מרדכי ואסתר בכל שנה ושנה, שעל ידי זה נזכה

להתחזק בתפילה תמיד אפילו עתה שהגלות מתארך מאד מאד בעונותינו הרבים בגוף ונפש בכלל ובפרט. וזה בהינתן גדל שמחת פורים, כי זה עקר השמחה בשאוכין לידע בברור שה' יתברך שומע תפלותינו תמיד באשר שמע תפלתנו בימי מרדכי ואסתר, כמו שכתוב, אגילה ואשמחה בהסדר אשר ראית את עניי וכו'. על ידי זה אנו בטוחים שגם עתה ישמע את שזענו בכלל ובפרט, כמו שכתוב, ואני בהסדר בטחתי וגל לפי בישועתך וכו'.

כל המועדים בטלים חוץ מפורים

וממשיך (באותו יום) ועל כן כל המועדים בטלים וימי הפורים לא נבטלים, כי גאלה האחרונה תגדל מאד עד שלא יהיה נזכר כל כך תקף הנסים של הגאלה הראשונה, וכמו שכתוב, ולא יאמר עוד חי ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרים כי אם חי ה' וכו' וכמו שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה שתהיה גאלה אחרונה עקר ויציאת מצרים טפלה לה. ומגדל השמחה שיהיה אז תמיד מעצם רבוי הששועות והנפלאות שיהיה לנו אז לא יהיה נזכר כל כך שמחת יום טוב שהם זכר ליציאת מצרים, כי גאלה האחרונה תגדל ביותר הרבה מאד ויהיו כל ימינו ימים טובים ימי ששון ושמחה. וכמו שכתוב, ונרננה ונשמחה בכל ימינו עד שלא יהיה נזכר שמחת יום טוב מאחר שיהיו כל ימינו בשמחה. אכל שמחת פורים יהיה נזכר גם אז מאחר שעל ידי הנם של פורים שהיא מחינת עמלק וגדלת מרדכי זכינו להמשיך עלינו הארת מרדכי, שהיא בהינתן בשמים ראש מר דרור, שעל ידי זה זכינו להתחזק בתפילה תמיד גם בסוף אריכות הגלות הפור הזה. ועל ידי זה היה עקר הגאלה האחרונה, כי עקר פלי זינו של משיח הוא התפלה כנ"ל, על כן ימי הפורים לא יתבטלו גם אז מאחר שעל ידם היה עקר הגאלה האחרונה וכן"ל, עד כאן עיקרי היסודות בעצם הארת התפילה, ואחר כך ממשיך לבאר את מצוות יום הפורים.

זה פשטות העניין של פורים

ובאמת זהו עיקר הלימוד וההארה של פורים, אף לפי פשוטן של דברים, וכמו שכתב הרמב"ם (סוף מנין המצוות) וז"ל יצונו לקרות המגלה בעונתה כדי להזכיר שבחיו של הקדוש ברוך הוא ותשועות שעשה לנו והיה קרוב לשועינו, כדי לברכו ולהללו וכדי להודיע לדורות הבאים שאמת מה שהבטיחנו בתורה כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו כיו"א אלקינו בכל קראנו אליו וזה גם עניין תענית אסתר כמבואר ברמב"ם ומובא במשנ"ב בסי' תרפו, ועל כן תענית אסתר הוא כחלק מסדר הפורים לכמה ראשנים כמובא ברא"ש ריש מגילה, וכל זה מאיר בשלימות גם בפורים קטן, כי זהו עצם הארת היום.

פורים קטן מאיר את בהינתן הקטנות

ג) והנה מבואר בסוף המאמר שהעיקר הוא להזהיר את התפילה שהיא בבחינת קטנות, וכלשון רבינו"ל שם וזהו פרש רש"י: 'להזהיר הגדולים על הקטנים, הינו צדיק הדור, שהיא בהינתן משה מאור הגדול וזהיר ויאיר את התפלה, שהיא בהינתן מאור הקטן, ולפי משמעות כללות המאמר, מובן שכל הכלולים של בחי' עשו וישמעאל, שהם בחי' ענגין דמכסיין על עיני, ומונעים את האדם מהתפילה, זה עצמו מה שהתפילה בקטנות, והצדיק מזהיר גם את התפילה שהיא בקטנות, ונותן לכל אחד את ההארה והדעת לידע שבאמת יש לו כלי זין נורא שהוא התפילה.

ויש לבאר שזה מה שנקרא בפה כל ישראל פורים שבאדר א' בשם "פורים קטן", כי עניינו להאיר את בחי' הקטנות, ובפרט הקטנות שבבחי' תפילה שזה עיקר בחי' הפורים וכו"ל, כי אף שגם פורים גדול עניינו להאיר את כח התפילה, אבל אז ההארה יותר באתגליא בבחי' של מוחין דגדלות ע"י המצוות של מקרא מגילה משלוח מנות ומתנות לאבינונים, אבל בפורים קטן שאין את המצוות באתגליא, הרי הוא בבחי' קטנות, ושם דייקא מאיר הארת פורים, לידע שתמיד יש לנו את הכלי זין של התפילה, וכל תפילה פועלת, גם תפילה שהיא נראית בבחי' קטנות.

אחי היקר!

עד מתי נחכה למשיח --- בשביל ללמוד זוהר ? ? ?
הגיע הזמן שנבין --- לימוד הזוהר מביא את המשיח !!!

כותב הזוהר הקדוש (פרשת נשא, קכו): "ומשום שעתידים ישאל לטעם מעץ החיים, שהוא ספר הזהר הזה, יצאו בו מהגלות ברחמים!!"

רכוש לך עוד היום את ספר הזוהר הקדוש עם הפירוש הנפלא 'מתוק מדבש'!
משלוח חינם עד הבית! וכן ניתן להזמין את כל ספרי בעל 'מתוק מדבש'.
ע"י נציג אישי: 054-848-73-17

קו 'זוניכי הישיבות - ברסלב' בני התורה המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א 077-31-40-331	
שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת הגליון הנפלא 'הקבצו'.
שלוחה: 3	לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים.
שלוחה: 4	1 - שיחות חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשאת הודעה למאזינים. 3 - לשלוחת 'הליכה עם תורה' - חבורת תמימי דרך'. 4 - למענה וייעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שו"ת ברסלב. 415 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהרא"ש. 7 - הזוה"ק בלשה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזוה"ק.
שלוחה: 7	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חבורות ברחבי הארץ. 2 - להשאת הודעה לביקוש שיעור או חבורתא.
שלוחה: 8	1 - קוי תוכן נוספים (מרכזיית: ברסלב \ פנימיות התורה \ האמונה). 2 - שירי ברסלב. 3/4 - שירים כלליים. 5 - שירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בניגון.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות.

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו המקורבים: 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום את הגליון עד לביטחם דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות' 0732757000 בשלוחה: 11318 (בכל האופנים יש לציין: עבור עלון המקורבים, וכשהתרומה היא דרך הטל' יש להשאיר הודעה לאחר מכן בקו המקורבים הנ"ל בשלוחה 72 על סך התרומה, ושהיא מיועדת לעלון זה) תזכו למצוות! נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדויים, ולציין זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

האם יש על רבנו גם סיפורי 'מופתים' כמו על אדמו"רים אחרים?

מוהרנ"ת כותב בהקדמת ספרו שבחי הר"ן: 'גם אין רצוננו לבאר קצת מופתים נוראים שראינו ממנו, כי אין אנו עוסקים לספר בשבחי הקדושים כי אם מה שנוגע ליראת השם'. ועוד הוא כותב¹ כי אין זה שבחו האמיתי לספר עליו מופתים, אלא עיקר המטרה של מה שמספר עליו הוא כדי שיתעוררו ולכת בדרכו.

יחד עם זה במקום אחר מספר מוהרנ"ת כמה ענינים היוצאים מגדר הטבע שנראו אצלו², כגון ידיעת עתידות, וידיעת מחשבות של העומדים לפניו, הן בהווה והן בעבר, ורפואת חולים, ועוד³.

מוהרנ"ת מספר גם על נס שאירע בפני קהל גדול⁴: 'פעם אחת בא לפניו איש אחד מאנשיו שהיה לו חולי וכאב גדול בידו, עד שלא היה יכול להזיז בידו כלל. והיתה ידו תלויה בצוארו כדרך החולים בידיהם, ולא היה יכול בשום אופן להורידה, כי היה חוליו וכאבו גדול מאד. והיו מדברים לפני רבינו זכרוננו לברכה שהוא צריך לשתות סאלץ (מי מלח) ולקבל רפואות. והאיש ההוא היה עני גדול ולא היה לו דבר על הוצאות ורפואות.

ביום השבת בשעה שהיה יושב על השולחן בסעודת שהרית, ענה רבינו זכרוננו לברכה ואמר לאותן היושבים סביבו שזה האיש בודאי יש לו אמונה, והשיבו: הן. וכפל הדברים ודיבר מזה קצת אם יש לו אמונה, והשיבו: הן. אחר כך ציוה רבינו זכרוננו לברכה פתאם להאיש הנ"ל שיוריד ידו. ונבהל מאד, וכל העם נבהלו ונשתוממו, כי היה דבר תמוה מאד מאד, כי זה האיש היה חולה בידו זמן רב שאינו יכול להוריד ידו, ועכשיו יורידנה פתאם? אבל תכף שציוה רבינו זכרוננו לברכה גזר אמר ויקם, ותכף לקחו ממנו המטפחת שהיתה ידו תלויה עליה בצוארו והוריד ידו תכף, והיה נס מפורסם לעין כל שנתרפא ידו תיכף באותה השעה, ותיכף חזרה ידו לבריאותה ואיתנה כשאר כל אדם עד היום הזה. כאלה וכאלה נראו ממנו כמה מופתים נוראים לפרקים.

אולם מסיים על כך מוהרנ"ת: 'אך בעת שהיה ענין הנ"ל של האיש הנ"ל, אחר כך באתי אליו וסיפר עמי קצת מזה, והיה לרבינו זכרוננו לברכה אז איזה מיחוש והולאת. ואמר אז שבכל עת שהוא עושה איזה דבר מופת יש לו יסורים אחר כך תמיד. ואמר שבכל פעם שהוא עושה איזה דבר, הוא מבקש אחר כך מהשם יתברך שישתכח הדבר.'

ובמקום אחר כותב מוהרנ"ת⁵: 'אך כבר אמרנו שאין זה רצוננו לספר מופתים מרבינו זכרוננו לברכה, כי לא באלה תהילתו, גם כי היה אסור במופתים כאשר היה מובן מדבריו, שלא הותר לו לגלות מופתים. ועל כן לא נראו ממנו כי אם קצת מופתים ועתידות, אף על פי שבאמת היה יודע בכיורו כל העתידות אפילו מה שיהיה לזמן רחוק וכו' כאשר היה נראה לעין כל מי שהסתכל היטב על דבריו. אף על פי כן הכל היה בהצנע ובהעלם גדול ואין אנו עוסקין לספר מזה כנזכר לעיל⁶.

¹ שם אות כז.

² שיחות הר"ן קפו.

³ ראה חיי מוהר"ן נה, קסט, שיחות הר"ן קפד, רמג, רמט, רנב, רנו, ועוד.

⁴ שיחות הר"ן קפו.

⁵ שיחות הר"ן שם.

⁶ בענין זה כתב רבי אברהם ברבי נחמן כוכבי אור (אנשי מוהר"ן לב): 'זהנה אדמו"ר ז"ל בגודל ועוצם מתיקות דבריו הנעימים לחוק ולעורר ולהיות ולהשיב כל הנפשות הנפולות, אם היה גם מותר במופתים היתה מתבטלת הבהירה לגמרי, ובאמת מחמת זה היה אסור במופתים, וגם כשעשה איזה דבר מופת ביקש אחר כך מהשם יתברך שישתכח הדבר (כמובא בשיחות הר"ן אות קפ"ו).'

רבי אברהם ברבי נחמן בספרו כוכבי אור הלך אנשי מוהר"ן, כתב גם הוא כדברים האלו, וכתב שאף על פי כן חס על מעט הסיפורים שכן נשארו בידינו, ולכן רשם בראשי פרקים ארבעים ושבעה סיפורים מהמופתים שנראו אצל רבינו, ששמע אותם מאנשים מהימנים וכירר אותם היטב⁷. המתבונן בסיפורים הללו (שביניהם ישנם כמה סיפורים נוראים ממש) יראה מיד שמדובר באיש אלוקים קדוש ומופלא שאין לנו כלל השגה בו.

אולם ישנו מופת אחד שראו אצל רבינו בקביעות שעליו מרבה מוהרנ"ת לדבר, והוא הכח שיש לו לסייע לכל מי שרוצה להתקרב לה' יתברך ולשוב אליו באמת, שעל כן 'עיקר החידושים והמופתים הנוראים שראינו ממנו זכרוננו לברכה, הוא רק בענין התקרבות ישראל לאביהם שבשמים. שתיכף כשנכנס אחד אצלו ורצה להתקרב להשם יתברך, תיכף נהפך מיד לאיש אחר ממש. ועוצם היראה וההתעוררות וההתלהבות וההרהורי תשובה באמת לאמתו שהכנים בכל אחד ואחד לעמוד לפניו, אי אפשר לבאר ולספר אילו כל הימים דיו וכו'. כי לא נראה כזאת ולא נשמע בעולם משום צדיק וגדול הדור שיעורר להשם יתברך כל כך בהתעוררות כזה לכל אדם שבעולם מגדול ועד קטן אפילו הפחות שבפחותים⁸.

ישנה אמירה ידועה אצל חסידי ברסלב, שכאשר הם מתבקשים לספר 'מופת' מרובם, הם משיבים ועונים: 'אני עצמי המופת של רבינו' (אמירה זו מיוחסת לראשונה לרבי נחמן מוולוז'ין ז"ל, תלמידו של מוהרנ"ת וממשיך דרכו). ואכן רבים הם היכולים להעיד על כך גם בימינו אנו, שההתקרבות לדרכו של רבינו שינתה את חייהם מן הקצה אל הקצה, ולכבם התהפך לטובה בהרבה ענינים, וכמדומה שזוהו המופת הגדול ביותר שניתן לספר על רבינו ז"ל, ומופת זה היה בחייו אצל המקורבים אליו וממשיך גם לאחר פטירתו אצל כל הזוכים להתקרב אליו באמת, כמאמר חז"ל⁹ גדולים צדיקים במיתתם יותר מכחייהם.

⁷ לדבריו הוא מקדים הקדמה בזה הלשון (כוכבי אור אנשי מוהר"ן לב): 'כי כפי אשר תהילה לא-ל, כל ימי גדלתי בין החכמים בהכמת התמימות והפשיטות, והן המה אנשי מוהרנ"ת ז"ל אשר הפקירו את כבודם בכל מיני הפקרות בעבור האמת, מצוה והוכה עלי להודיע לדורות הבאים את דבריהם אשר שמעתי מפיהם, כי לא נעלם ממני עוצם אמת דבריהם, וברור כיום וכשמש ויודע אנוכי כי בצדק ובויושר כל אמרי פיהם, וכאור מן החשך ממש נבדלים המה מן המעשיות הכתובות בהספרים שיצאו בסמוך, עדת צדיקים, קהל חסידים, פאר מקדושים, שבחי הצדיקים, ומשאר המעשיות אשר הלכו מפה לפה ומאוזן לאוזן אצל הבעלי כדים שנתרבו בעתים הללו. ואחר כל אלה, גם את הדברים אשר שמעתי מהם בדרך השתלשלות מפה לפה שלא נודע לי היטב מי ומי האנשים שהגיע אלי הסיפור על ידם, לא רציתי לכתוב אותם מפחד המעוותים השכיחים בסיפורים כאלו, ולכן ציינתי אצל כל סיפור וסיפור שמות האנשים אשר שמעתי מפיהם.'

ועל הספרים שיצאו בזמנו על שבחי הצדיקים הוא כותב (שם בהערה): 'ואף על פי שמוכא בהם הרבה מעשיות מהבעל שם טוב זצ"ל ומשאר צדיקים אמיתיים, אשר באמת נראה מהם התגלות נוראות בשידוד המבע והודעת עתידות, אבל לא כהמעשיות הכתובות בהספרים הנ"ל, אשר רוב הסיפורים [נאמרו] בעת משה חיין, אשר המספר עומד בין כוס שלישית לרביעית והשומע יושב ומתנמנם, עד שיותר מתשעה חלקים בהם שקר, ומעט האמת מורכב ומשונה ומוחלק ומעורב, וזלת השבחי בעל שם טוב שהוא אמת מראשו ועד סופו, כאשר שמעתי זאת מפי אבי הכ"מ שסיפר זאת בשם אדמו"ר זצ"ל, מלבד על קצת דקצת מהם שאמר שלא נכתבו היטב.'

⁸ שיחות הר"ן אות רמט.

⁹ חולין ז, ב.

'כי מרחמם ינהגם' אומר הפסוק.

מנהיגי ישראל האמיתיים, ובראשם משה רבינו והצדיקים המופלגים – באים עם בשורה חדשה: 'רחמנות!' ורחמנות פירושו: מגיע לך כל הטוב שבעולם! למה? ככה!

משה רבינו מגיע לעם ישראל, ומבשר להם על גאולה, לאחר מכן על קבלת התורה, לאחר מכן מביא להם אוכל, שתיה, בגדים וכל טוב. על מה ולמה? אם תשאלו אותו, הוא יענה בפליאה: מה זאת אומרת 'למה?? למה לא?! האם יש סיבה כלשהי שלא יהיה לך כל הטוב שבעולם?!??'

וגם כשכבר באמת 'לא מגיע' – 'לא מגיע' כי נפלנו בגדול, דפקנו את כל הצינורות וקלקלנו את כל מה שאפשר – משה רבינו ניגש להשם יתברך ואומר 'למה יחרה אפך בעצמך', כאומר 'איך לך שום סיבה לכעוס?!... האמנם? כיצד ייתכן הדבר?! האם משה רבינו כל כך תמים, ו/או האם משה רבינו הושב שאין דין ואין דין, האם באמת העולם הוא הפקר?'

* * *

השאלה מה האמצעי ומה המטרה.

בעולם, ה'כלים' הם המטרה. כל האמצעים שנועדו להשיג דברים – הם בעצמם המטרה. למה עובדים? כדי שיהיה לך קריירה, כדי שתהיה מוצלח. למה צריך כסף? כדי שתהיה עשיר, חזק, ומבוקש. או אם יתנו לכל אחד בחינם – נגמר המשחק.

באמת, הכל הוא 'כלי' ו'אמצעי' ולא מטרה. המטרה היא קרבת ה', והכלים לזה הם מצוות ומעשים טובים, וצריכים גם ממון ודברים גשמיים. בא משה רבינו ואומר: מה מפריע לך להיות קרוב לה? חסר לך דברים גשמיים? קח כל מה שתרצה – העיקר תתקרב!

ובמקביל הוא מגיע להשם יתברך ואומר: מה הבעיה? לא קיימו את התורה?! הרי זה רק אמצעי, האם בשביל זה תוותר על המטרה?!

כשמציעים לך רחמנות, ואמיתית – אל תחסס, ואל תחשוד! תפתח את הלב, ותאפשר לרחמים האלו להיכנס פנימה, ואז – תוכל באמת להיות טוב!

שמות לארמון!!

במסגרת נסיעת חניכי הישיבות לאומן הנערכת בימים אלו שלישי – רביעי 'פורים קטן' ניתן להעביר שמות לציון הקדוש של רבנו הקדוש מוהר"ן מברסלב זיע"א.

בתרומה של 50 ₪ לכל שב.

התרומות עבור עלון 'המקורבים'.

ניתן לתרום דרך האופנים המבוארים בעמוד 5

בעלון.

ברוכים תיהיו!!

למה? ככה!

יש מישהו שמרחם עליך?

ספק אם אתה מרחם על עצמך, עוד לצפות ממישהו אחר שירחם עליך?!

* * *

העולם הוא מקום אכזרי. 'אכזריות' פירושו: לא מגיע לך כלום!

כשאתה רוצה איזה משהו ממישהו, התנועה הראשונה היא: מה פתאום? למה מגיע לך? אני חייב לך משהו? צריך סיבה אמיתית ורצינית שתקבל משהו, וצריך לעבוד קשה בשביל לקבל את המינימום, וכולי האי ואולי.

העולם מתנהג מולך בקשיחות ומפעיל נגדך 'שרירים', הוא מנסה לקחת ממך כמה שיותר, ולמנוע ממך במקסימום האפשרי אפילו את המינימום הנצרך. וזה מה שגורם גם לאנשים להתנהג בקשיחות ואכזריות, פשוט בשביל לשרוד.

'אין ילד רע' – כך אומרים, 'אלא יש ילד שרע לו'. וזה נכון לא רק לגבי ילדים, אנשים אינם רעים אלא פשוט רע להם. 'רע להם' פירושו שהמסר שהם מקבלים מכל כיוון הוא שכאן בעולם הכל עובד עם 'מרפקים', ולכן, פשוט כדי לשרוד – הם נהיים שקרנים נוכלים וגולנים [או בשם המכובס – 'פוליטיקאים']!

'רחמנות?! רק אצל תמימים וטיפשים, שלא למדו פרק או שניים על התנהלות נכונה, והם משמשים בעיני החמון פתח לניצול על ידי כל מי שמחפש את מי לנצל, ואין כמעט מי שלא מחפש.

* * *

אולי חלקית, ואולי אפילו לא. החיים רצופים בהפתעות, חלקם נעימות ורובם לא. העולם מלא בקושיות ואי-הבנות.

* * *

אלו שלא מאמינים – מסכנים. רואים עולם שמפתיע אותם, ושאין להם דרך להתמודד אתו, ואין להם את מי להאשים ואל מי לפנות, בקיצור: אכזבה, מרירות וחוסר אונים. אלו שמאמינים בהשגחה עליונה – יודעים שיש סיבה למסיבה, ויש מי שמנהל את המערכת, ויודע מה הוא עושה. ולכן, הם מסתכלים על זה אחרת.

מדובר כמובן בחיים אחרים לגמרי; יכולים לראות את הטוב ולהודות על זה. יכולים לבקש על עתיד יותר טוב. יש את מי לשתף בחוויות הלא-נעימות, ובכלל, מרגישים הרבה יותר בטוח.

אבל זה לא מספיק. בסופו של דבר יש הרבה הפתעות, ולא כולם נעימות. לא תמיד רואים תוצאות של התפילות, ולפעמים בכלל מרגישים שמדברים אל הקיר. ובעיקר – יש הרבה קירות חסומים, מקומות בהם באמת קשה להבין – מרגדיות, אסונות, או גרוע יותר – הצלחה של רשעים ושל השקר מול הצדיקים והאמת – ואתה מרגיש שאתה עומד מול קיר חסום, מלא קושיות מלמטה על למעלה, ולא יודע להסביר כלום. [בקיצור: איפה ה' היה בשואה?]

* * *

'הרוצה שיתקיימו נכסים – יטע בהם אדר, שנאמר אדיר במרום ה'.

בפסוק שם נאמר כך: 'מקולות מים רבים, אדירים משברי ים'. הפסוק הזה מתאר היטב את התחושה האמורה. **אתה עומד מול עולם**

רועש וגרועש, מול משברים אדירים, ואינך יודע את נפשך.

מה הסיבה לכל זה? לאיפה כל זה מוביל? האם זו אכן

התכנית האלוקית? האם הרע הזה שאתה פוגש הוא הטוב שה'

רוצה לתת? האם ההידרדרות המתמשכת של העולם – רוחנית, מוסרית, ואנושית – אכן מוביל לתיקון, איך, היכן ומתי?!

ועל זה ממשיך הפסוק: 'אדיר במרום השם'. במילים אחרות: אתה שואל שאלות טובות מאד. על השאלות הללו אין תשובה, אלא 'עובדה'. והעובדה היא 'אדיר במרום השם', כלומר: אכן כן, התהליך הזה, למרות שלא נראה – מוביל לטוב ולתיקון. אתה לא מבין? צודק! אז

מה...?

ועל זה אומרים הו"ל 'רוצה שיתקיימו נכסיו? אתה רוצה להחזיק מעמד בחיים שלך, רוצה לתחוק את היהדות שלך, ולא לאבד את האמונה? יטע בהם אדר, שנאמר אדיר במרום ה' קח את הפסוק הזה, ותכנים אותו טוב לראש: האמת היא שכל מה שאתה רואה – הוא תהליך טוב ובריא. ויחד עם זה – אתה לא תבין.

והזמן לזה הוא חודש אדר. לא מבין למה לקחו את אסתר? לא מבין למה יש גזירה? לא מבין למה אסתר קושרת קשר עם המן? אתה צודק. אבל לא היה יכול להיות סוף יותר טוב מזה.

בינתיים, אל תהיה צודק, וגם לא חכם, אלא תשתה יין עד דלא ידע, ותבין שלא הכל אתה מבין. יהיה לך ראש יותר טוב ויותר בריא .

אתה צודק! אז מה?

יש לך קושיות? קושיות על השם, קושיות על עצמך, קושיות על המציאות?!

אם תרגיש חייב לענות על הכל, ותהיה עסוק כל היום 'לתרץ קושיות' – אין סיכוי שתצליח, ולא תגיע לשום מקום.

וזה בדיוק מה שהם רוצים, הקושיות האלו – שתתייחס אליהם, תתווכח אתם, תהיה טרוד בהם – ותפספס את החיים בעצמם...

* * *

אם היו נותנים לנו לתכנן את החיים שלנו – היינו מתכננים אותם בצורה מאד מסודרת, ברורה, מוצלחת ונקיה. לא ברור בדיוק מה זה אומר – אבל בטוח לא כמו שהם מתנהלים בשטח...

אם היו נותנים לנו לתכנן את העולם – היינו עושים הכל כדי להביא לסדר עולמי, לטוב עולמי ולשלום עולמי. לשם כך היינו מתכננים הכל מחדש, בצורה הוגנת, מסודרת, בריאה ומבטיחה. אף אחד לא היה נשאר בחוץ, כולם היו מסודרים, חד וחלק.

האם מישהו מאתנו מסכים עם מה שקורה בעולם בפועל – בחיים הפרטיים, המשפחתיים, הקהילתיים, המדיניים, והעולמיים? בטוח שלא.